

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/199/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216204654
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6216204654.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu Mgr. Janky Benkovičovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobkyne M. V., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom XXX XX H. T. XX, právne zastúpenej Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Komenského 3, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému Endepro, s.r.o. v likvidácii (do 03. 04. 2018 s obchodným menom Provident Financial, s.r.o.), so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava 2, IČO: 35 805 731, o určenie spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov a o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečení splátok úveru, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 10Csp/47/2016-70 zo dňa 16. 11. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. 1. Okresný súd Veľký Krtíš ako súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 16. 11. 2016 žalobu žalobkyne zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1. 2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovaným na základe Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 31. 05. 2014 (ďalej aj „Zmluva o úvere“) a určenia neplatnosti Zmluvy o zabezpečení splátok úveru zo dňa 31. 05. 2014 (ďalej aj „Zmluva o zabezpečení splátok“).

1. 3. Na prejednávany spor súd prvej inštancie aplikoval zákonné ustanovenia § 39, § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 1, 3, 5, 6, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 137 písm. c) CSP, § 3 ods. 3, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o ochrane spotrebiteľa, resp. Zák. č. 250/2007 Z. z.“).

1. 4. V ďalšej časti odôvodnenia prvoinštančný súd konštatoval:

„Z vykonaného dokazovania považuje súd za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 31. 05. 2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý hotovostný spotrebiteľský úver výške 600,- Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť vo forme 60 týždenných splátok vo výške 13,45 Eur. Zároveň v rovnaký deň bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru, na základe ktorej žalovaný zabezpečil preberanie jednotlivých splátok úveru v hotovosti od žalobkyne a tá sa zaviazala zaplatiť za túto službu zaplatiť odmenu vo výške 309,- Eur v 60 týždenných splátkach po 5,15 Eur. Žalovaná mala uhradiť do podania žaloby 771,-Eur s tým, že potom už asi neplatila. Súd má zo záznamu platieb preukázané platby vo výške 768,90 Eur do 21. 7. 2016. Vzhľadom ku skutočnosti, že prebiehajúci spor nie je sporom o plnenie, súd sa ďalej s výškou úhrad nezaoberal.“

Zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, kde žalovaný od počiatku vystupoval v postavení dodávateľa a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa. Žalobkyňa je v spore slabšou stranou, ktorá vyžaduje zvýšenie, nie však bezhraničnú ochranu. V zásade ide o formulárovú zmluvu, avšak podstatné náležitosti sú do zmluvy vpisované. Súd považuje za preukázané, že všetky vpisované údaje sú podmienené výškou úveru a počtom, resp. výškou splátok. Súd považoval za potrebné v konaní preukázať rozpor uzatvorenej úverovej zmluvy s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, dôvody neplatnosti Zmluvy o zabezpečení splátok úveru v súlade s tvrdeniami žalobkyne a preukázať naliehavý právny záujem zo strany žalobkyne, tak ako namietal žalovaný.

Pokiaľ ide o preukázanie naliehavého záujmu, súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobkyne, že naliehavý právny záujem nie je v spotrebiteľských sporoch potrebné preukazovať, že je daný zo zákona, pričom právny zástupca poukázal na § 5b z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru súdu takéto vymedzenie jednoznačne nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, len veľmi všeobecne možno vychádzať z § 3 ods. 3 cit. zákona. Súd vychádza aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/251/2015 zo dňa 16. 03. 2016, z ktorého vyplýva, že spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok možno v konaní o návrhu na plnenie. Avšak s prihliadnutím aj na iné názory (napr. kolégia KS v Banskej Bystrici) je súd toho názoru, že nie je možné generálne určiť v obdobných prípadoch existenciu naliehavého právneho záujmu za daný a rovnako nie je možné ho generálne vopred vylúčiť bez poznania skutkových okolností prípadu. Jeho existenciu, resp. absenciu je potrebné skúmať vždy vzhľadom na výsledok, ktorý sa má navrhovaným rozhodnutím docieľiť. Súd postupoval v intenciách svojho názoru a dospel k záveru, že existencia naliehavého právneho záujmu nie je daná. Súd svoje dokazovanie neobmedzil len na samotné a striktné preukázanie naliehavého právneho záujmu, ale vedomý si, že každý prípad je osobitný, kedy je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti prípadu, vykonal dokazovanie celým spektrom žalobného návrhu, skúmal náležitosti zmlúv, okolnosti ich uzatvorenia a vzájomnej podmienenosti. Podľa názoru súdu stav právnej neistoty zo strany žalobkyne neexistuje. Súd sa stotožnil s názorom právneho zástupcu žalovaného, keď spochybnil tvrdenie právneho zástupcu žalobkyne, že len určovací rozsudok vyrieši otázku skutočnej výšky dlhu žalobkyne, ktorá je sporná. Túto otázku by vyriešila aj žaloba na plnenie, kde by sa súd z úradnej povinnosti musel vysporiadať aj s otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Podľa názoru súdu je predčasné hovoriť o výške skutočného dlhu, pokiaľ žalovaný žalobkyni žiaden nevyčíslil, resp. tá sa nedomáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Právny zástupca žalobkyne v závere pojednávania uviedol, že žalobkyňa netrvá na vydaní prípadného bezdôvodného obohatenia, nič od žalovaného nechce, chcela len ukončiť zmluvný vzťah. Súd na záver konštatuje, že u žalobkyne sa naliehavý právny záujem nepreukázal. Právny zástupca žalovaného označil prebiehajúce konanie ako spor pre spor, súdu sa javí výstižnejším označenie spor pre trovy.

Žalobkyňa žiadala vyhlásiť za neplatnú Zmluvu o zabezpečení splátok úveru najmä z dôvodu, že jej uzatvorenie bolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere. Súd zistil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere a Zmluva o zabezpečení splátok úveru boli uzatvorené v jeden deň 31. 05. 2014. To však podľa názoru súdu nie je dôvodom neplatnosti jednej z nich. Z úverovej zmluvy vyplýva, že žalobkyňa mala možnosť si vybrať medzi platením splátok v hotovosti alebo bezhotovostným stykom na účet žalovaného vo U., a. s. Žalobkyňa nepreukázala, že by bola k podpisu nútená, alebo podmienenosť podpisu poskytnutím úveru. Tvrdenie o výpovedi obchodnej zástupkyne žalovaného na súdnom konaní na Okresnom súde Lučenec je zavádzajúce, pre súd by bola relevantná výpoveď konkrétnej obchodnej zástupkyne, ktorá sprostredkovala uzatvorenie zmlúv a aj samotnej žalobkyne. Súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobkyne, že už zo samotného obsahu vyplýva, že je neplatná. Súd musel zmluvu posúdiť podľa zákonov platných v čase uzatvorenia, preto poukazovanie na súčasnú úpravu je zavádzajúce a zbytočné. Súd nevyhovel žiadosti právneho zástupcu žalobkyne na pripojenie súdnych spisov a rozhodnutí, ktoré mali preukázať, že zmluvy sú vzájomne podmienené, výsledkom čoho mala byť neplatnosť takejto zmluvy. Pokiaľ právny zástupca v texte poukázal na niektoré rozhodnutia, zároveň vždy uviedol, čoho sa týkajú a súd mal možnosť takéto rozhodnutia získať, avšak v návrhu na doplnenie dokazovania neuviedol, ktoré konkrétne spisy a rozhodnutia žiada pripojiť. To, že ide o spotrebiteľský spor ešte nezabavuje povinnosti stranu žalobkyne preukázať svoje tvrdenia a navrhovať dôkazy. Súd totiž nie je viazaný názorom iných okresných súdov, ale len vlastným. Pripustenie takýchto dôkazov by bolo neehospodárne a zbytočné. Žalobkyňa nepreukázala, že uzatvorenie takejto zmluvy bolo podmienkou získania úveru od žalovaného. Na základe uvedeného považuje súd uzatvorenú Zmluvu o zabezpečení splátok úveru zo dňa 31. 05. 2014 za platnú. Na záver súd taktiež poukazuje na rozpor v tvrdení a žalobnom petite. Pokiaľ by súd určil túto zmluvu za neplatnú, nemohol by byť dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti nesprávne uvedená hodnota RPMN, pretože žiadna odplata za službu by v zmluve byť nemohla. Nesprávne uvedená hodnota RPMN by mohla byť dôvodom vyhlásenia zmluvy o úvere

za bezúročnú a bezpoplatkovú, len vtedy pokiaľ by Zmluva o zabezpečení splátok úveru bola platná. Keďže súd určil, že zmluva je platná, ďalej sa s uvedeným rozporom nezaoberal.

Žalobkyňa poukázala aj na nesúlad jednotlivých ustanovení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere s ustanoveniami § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. Súd považuje za preukázané, že v zmluve je uvedené, že ide o spotrebiteľský úver vo forme pôžičky, ide o úver bezúčelový (čl.1), ktorý bol poskytnutý v hotovosti, čiže podľa teórie hotovostný úver (v zmluve označené ako Hotovostný režim). Žalobkyňa považuje dohodnutú úrokovú sadzbu vo výške 22,38% za takú, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatnú. Pokiaľ by tomu tak bolo, keďže by išlo o absolútnu neplatnosť súd by musel konštatovať, že v zmluve chýba náležitosť uvedenia úrokovej sadzby (§ 9 ods. 2 písm. i) z. č. 129/2010 Z. z.). Súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalovaného, že úroková sadzba nič nevypovedá o vhodnosti, resp. nevýhodnosti úveru a ako taká by nemala samostatne podliehať súdnemu preskúmaniu. Súd súhlasí s tým, že úroková sadzba nemusí úplne ozrejmiť koľko spotrebiteľ nakoniec zaplatí, že reálnejšou hodnotou je odplata. Avšak citovaný zákon jednoznačne nariaďuje uviesť hodnotu ročnej úrokovej sadzby. Pokiaľ je povinnosťou takéto ustanovenie v zmluve mať, je rovnakou povinnosťou, aby toto ustanovenie bolo v súlade so zákonom a nepriečilo sa dobrým mravom. Na druhej strane, ale súd konštatuje, že dohodnutú úrokovú sadzbu 22,38% ročne nepovažuje za rozpor s dobrými mravmi. Z prehľadu NBS súd zistil, že priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov poskytovaných obchodnými bankami za obdobie V/2014 bola 10,71 %. Súd nesúhlasí s názorom právneho zástupcu žalovaného, že uvedený prehľad nezohľadňuje celý finančný trh a nemal by tak byť použitý a aj samotné banky, napr. Poštová banka mali vyššie úroky. Súd vychádzal práve z tohto prehľadu, pretože práve priemer bánk považuje súd za vhodný na porovnanie. Poukazovanie na iné banky považuje súd za irelevantné, jeho zaujíma priemer a to, že niektorá banka má príliš vysoký úrok, ešte neznamená v prípade sporu, že taká sadzba nebude určená za rozpornú s dobrými mravmi. Súd v súlade so súdnou praxou považuje za prijateľnú hranicu 25% ročne. Je si vedomý, že musí zohľadniť zvýšené riziko poskytovateľa úveru pri poskytovaní úverov problémovým klientom nepriechodným u bánk. Dohodnutá úroková sadzba 22,38% ročne je nižšia, preto súd ustanovenie zmluvy o ročnej úrokovej sadzbe nepovažuje za rozporné s dobrými mravmi. Podľa názoru žalobkyne zmluva neobsahuje ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. l) z. č. 129/2010 Z. z.). Súd si je vedomý, že napriek nie celkom jasnému výkladu zákona, súdna prax v zásade požadovala rozdelenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Ako vyplýva z rozsudku Súdného dvora z 9.11.2016 v spore Home Credit, a. s.- F. spotrebiteľ musí vedieť kedy je splátka splatná, nemusí byť určený konkrétny dátum, musí byť určiteľný, identifikovateľný (čl.10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48) a Zmluva nemusí spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (čl.10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48). Súd sa tak zároveň vysporiadal aj s otázkou uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) z. č. 129/2010 Z. z.), hoci ju žalobkyňa nenamietala. Súd poučil rozsudok súdného dvora ako interpretačné pravidlo. Mal za to, že doposiaľ nie príliš jednoznačný výklad zákona, ktorý vychádzal aj zo Smernice, vykladali súdy nesprávne. Súd použil uvedený rozsudok ako prostriedok výkladu doposiaľ platného zákona č. 129/2010 Z. z. Pre posúdenie namietanej nesprávne uvedenej výšky RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) z. č. 129/2010 Z. z.) je rozhodujúce určiť, či odplatu za služby, vykonávané na základe Zmluvy o zabezpečení splátok úveru je alebo nie je potrebné zahrnúť do výpočtu RPMN. Súd vychádzal z predložených stanovísk Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 14. 10. 2011, Ministerstva financií SR zo dňa 06. 10. 2011 a Národnej banky Slovenska zo dňa 03. 10. 2014. Uvedené stanoviská spolu s inými podkladmi predložil žalovaný na CD nosičoch. Ministerstvo financií a SOI uviedli, že náklady na vyberanie splátok úveru priamo v domácnosti ako náklady na doplnkovú službu sa nezahŕňajú do RPMN. NBS vo svojom stanovisku uviedla, že do odplaty by nemali byť zahrnuté tie odplatné plnenia, ktoré vznikli na základe vlastnej iniciatívy spotrebiteľa bez toho, aby to bolo vo výslovnom záujme veriteľa pred podpisom zmluvy, za takéto plnenie sa považuje aj plnenie v podobe dobrovoľných platieb za poistenie a poplatky za voliteľné služby. Na základe uvedeného považuje súd výpočet RPMN za správny. Súd tak nenašiel žiaden nesúlad uzatvorenej zmluvy s ustanoveniami § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z. z., nemohol preto postupovať podľa § 11 ods. 1 písm. b) z. č. 129/2010 Z. z. a vyhlásiť uzatvorenú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.“

1. 5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady úspechu v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa (prostredníctvom právnej zástupkyne) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. 2. V odôvodnení odvolania poukázala na pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý porušil zásadu rovnosti strán sporu, pretože vykonal dôkazy nenavrhnuté ani jednou zo strán sporu, a to čítaním rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/251/2015. Konštatovala, že aktuálna právna úprava určovacích žalôb neumožňuje skúmať naliehavý právny záujem, pokiaľ tento vychádza z osobitného predpisu. Konštatovanie súdu prvej inštancie o relevantnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/251/2015 pre dané konanie nie je správne, nakoľko došlo k zmene procesnoprávnej úpravy. Ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu, pretože sa nevysporiadal s ustálenou súdnou praxou všeobecných súdov, na ktorú poukázala. Podľa aktuálneho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/1025/2015 žaloby o určenie neplatnosti sú prípustné a neskúma sa pri nich naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem v zákone o ochrane spotrebiteľa nie je len individuálny, ale aj generálny, preto určovacia žaloba v týchto prípadoch nemusí byť naliehavá a nemá preventívny charakter. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že Zmluva o poskytnutí služby Komfort nie je podmienkou poskytnutia úveru, nakoľko v Občianskom zákonníku je definovaná vzájomná podmienenosť zmlúv v ustanovení § 52a ods. 2. Považovala za nezmyselnú a nepreskúmateľnú časť odôvodnenia rozsudku v článku 20., podľa ktorého nesprávne uvedená hodnota RPMN by mohla byť dôvodom vyhlásenia Zmluvy o úvere za bezúročnú a bez poplatkov, len za predpokladu platnosti Zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Prvoinštančný súd považoval Zmluvu o zabezpečení splátok úveru za platnú a ďalej sa uvedeným rozporom nezaoberal. Nemá vedomosť o riešení platnosti zmluvy o poskytovaní služby Komfort súdom prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Za nesprávne považovala i posudzovanie odplaty porovnávaním jej výšky z vyjadreniami finančných inštitúcií, pretože vyjadrenia bánk o výške úrokovej sadzby predloženej žalovaným, sú zavádzajúce a neaktuálne, išlo len o ponuku úverov. Predmetné vyjadrenia popiera aj štatistika NBS, podľa ktorej banky poskytovali úvery za odplatu minimálne dvakrát nižšiu. Banky a nebankové spoločnosti poskytujú podľa platnej legislatívy úvery za splnenia rovnakých zákonných podmienok, rozdiel spočíval len v spôsobe založenia. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd postupoval pri posúdení výšky odplaty nesprávne a je evidentné, že odplata dojednaná v zmluvách odporuje dobrým mravom, pretože dvojnásobne prevyšuje odplatu za poskytnutie úveru požadovanú v čase uzavretia Zmluvy o úvere bankami. Nesúhlasila s neakceptovaním prednesených dôkazných návrhov na jej výsluch a pripojenie súdnych spisov, ako aj s konštatovaním prvoinštančného súdu o neviazanosti právnym názorom ostatných súdov, ktoré tvrdenie odporuje aktuálnej procesnej úprave CSP. Prvoinštančný súd pochybil aj v tom, že sa priklonil k argumentácii žalovaného a uplatnil priamu aplikáciu Smernice 2008/48 o spotrebiteľských úveroch na vnútroštátny právny vzťah, pretože Smernice EÚ nie sú priamo záväzné pre fyzické a právnické osoby, ale len pre členské štáty, Z uvedeného dôvodu súd musí prednostne aplikovať vnútroštátnu právnu úpravu. Poukázala na neprípustnú sudcovskú koncentráciu konania pre spotrebiteľské konania podľa aktuálneho CSP a na odlišnosti spotrebiteľských sporov s ochranou slabšej strany od typických sporových konaní. V zmysle článku 6 CSP dal zákonodarca súdu právomoc prelomiť zásadu rovnosti účastníkov konania v prospech ochrany spotrebiteľa, preto nemá vychádzať len z formálnej pravdy tvrdenej stranami sporu, ale má iniciatívne (ex offico) vykonať dokazovanie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je arbitrárne, popierajúce princíp právnej istoty a vecne nesprávne kvôli nevykonaniu navrhnutých dôkazov. Nesúhlasila ani s konštatovaním súdu prvej inštancie s posudzovaním primeranosti odplaty jej porovnávaním s vyjadreniami finančných inštitúcií, pretože nebankové spoločnosti musia v zmysle platnej legislatívy poskytovať úvery za rovnakých zákonných podmienok ako banky, rozdiel spočíva len v spôsobe založenia. Nebankové subjekty sú povinné postupovať s rovnakou odbornou starostlivosťou ako banky. Výška odplaty dojednaná v zmluvách odporuje dobrým mravom pre dvojnásobné prevýšenie odplaty za poskytnutie úveru požadovanú v čase uzavretia zmluvy o úvere bankami.

3. Žalovaný (prostredníctvom pôvodného právneho zástupcu) vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu považuje za vecne správny. Konštatoval, že zo žiadnej právnej úpravy nevyplýva naliehavý právny záujem na určovacej žalobe podanej spotrebiteľom. Konštatoval rovnakú formálny obsah žaloby vo všetkých konaniach proti nemu, bez ohľadu na skutkový stav konkrétneho prípadu, a na nesprávny procesný spôsob uplatnenia práv zo strany žalobkyne, pretože žaloba s formulovaným petitom nie je spôsobilá odstrániť spornosť medzi stranami sporu, pretože ide len o spor pre spor, kedy namiesto štandardnej žaloby na plnenie, sa žalobkyňa rozhodla

najprv podať žalobu na určenie a aj to, len jednej z viacerých predbežných otázok. Poukázal na judikatúru, ktorá vyvracia argumentáciu žalobkyne o naliehavom právnom záujme vyplývajúcu z § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý sa týka len nárokov na plnenie a nie určovacích výrokov. Rozhodnutie prvoinštančného súdu považoval v súlade s právnou úpravou a existujúcou súdnou praxou, pretože nejde o odlišné skutkové či právne okolnosti v obdobných právoplatne ukončených veciach, v ktorých boli žaloby zamietané. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. novembra 2016 sp. zn. C-42/15, ktoré je spôsobilé definitívne ustáliť nejednotnú vnútroštátnu aplikačnú prax v otázkach niektorých náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Súdne rozhodnutia v iných veciach nie sú dôkazmi, preto správne okresný súd pri rozhodovacej činnosti vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Výsluch žalobcu nebol vykonaný, pretože okresný súd nemal potrebu výsluch vykonať a žalobkyňa právne zastúpená, sa rozhodla bez ospravedlnenia nezúčastniť pojednávania. Súdny spis iného konania týkajúceho sa inej zmluvy, iného zákazníka a iného obchodného zástupcu nemá s predmetom konania žiaden súvis. Podľa ustanovenia § 291 ods. 3 CSP spotrebiteľ zastúpený advokátom stráca postavenie slabšej strany v konaní. Súdny mu nikdy právoplatne nevytkli nesplnenie zákonných náležitostí v jeho adhéznych zmluvách, ale je mu známa nejednotnosť rozhodovacej činnosti, ktorá dvojkoľajnosť bola odstránená dňa 09. 11. 2006 rozsudkom Súdneho dvora EÚ, ktorý meritórnym rozsudkom rozhodol na základe prejudiciálnych otázok, ktoré treba vykladať aj na vnútroštátnej úrovni. Nedomáhal sa priameho účinku Smernice, ale len eurokonformného výkladu, ktorý chráni jednotné pravidlá pre vytváranie spoločného trhu a tým tvorbu silnejšieho konkurenčného prostredia. V súvislosti s namietanou výškou odplatou, uviedol že žalobkyňa nič nepredložila, okrem štatistiky NBS, ktorá nemá s daným prípadom žiaden súvis, pretože údaje štatistiky NBS sa týkajú len úrokovej sadzby, ktorá je jednou zo zložiek odplaty a nezohľadňuje zákonné komparačné parametre. Poukázal na akcesorickú povahu Zmluvy o zabezpečení splátok úveru k Zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá nie je podmienkou získania úveru, podmienenosť nie je obojstranná, pretože existencia úverového vzťahu nie je podmienená existenciou Zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Uvedené potvrdzuje fakt, že niektorí zákazníci sa rozhodli pre doplnkovú službu a niektorí nie. Odmena za službu podľa Zmluvy o zabezpečení splátok úveru, sa podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch nezapočítava do RPMN, čo preukazujú stanoviská všetkých kontrolných orgánov. Veličiny, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN sú stanovené kogentnou právnou úpravou, preto nie je na jeho zvážení, či odmenu zo zmluvy o zabezpečení splátok zahrnie alebo nezahrnie do RPMN. Poukázal na neuvedenie dôvodu, pre ktorý by Zmluva o zabezpečení splátok úveru mala byť neplatná. Nie je mu zrejmé, prečo by takúto doplnkovú službu nemohol poskytovať v slobodnom trhovom prostredí. S predmetom konania súvisí otázka, či žalobkyňa musela alebo nemusela uzavrieť zmluvu o zabezpečení splátok úveru, preto odvolávanie sa žalobkyne na ustanovenie § 52a ods. 2 OZ, ktoré sa týka vzniku a zániku podmienených zmlúv, nesúvisí s predmetom konania.

4. Žalobkyňa (prostredníctvom právnej zástupkyne) vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného konštatovala aktívnu legitímáciu na podanie žaloby v zmysle § 3 a § 5b Zák. č. 250/2007 Z. z. a práva domáhať sa súdnej ochrany, ako aj práva na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami danými zákonom. Určovaciu žalobu zvolila z dôvodu ukončenia právneho vzťahu, pretože nemala záujem o náhradu škody a ani o vydanie bezdôvodného obohatenia. Platnosť Zmluvy o úvere, ktorej súčasťou je Zmluva o poskytnutí služby Komfort je sporná, preto nie je zrejmé, v ktorej časti je potrebné považovať ich za neplatné a s istotou určiť, či k bezdôvodnému obohateniu došlo, aká je jeho výška a či plnenie je premičané Žalobou chcela odstrániť spornosť výšky plnenia, ktoré od nej žalovaný požaduje zaplatiť, pretože plnenie, ktoré žalovaný požaduje je neprimerané výške istiny úveru a naplňa znaky úžery. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (R 24/1995), je určovacia žaloba dôvodná aj vtedy, ak takéto určenie môže predísť žalobe na plnenie podľa § 80 písm. b) OSP. Nesúhlasila s argumentáciou žalovaného o neriešení výšky dlhu v spore, pretože sa rieši konečná suma, ktorú má žalovanému zaplatiť. Výpočet žalôb uvedených v § 137 CSP je demonštratívny, pretože pojmy právo a právny vzťah mali rovnaký obsah, z uvedeného dôvodu nová právna úprava CSP určenie neexistencie právneho vzťahu vyslovene neuvádza, čím nedošlo k žiadnej materiálnej zmene. Zotrvávala na argumentácii naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe a aj ustálená súdna prax, na ktorú poukázala, je jednotná v tom, že naliehavý právny záujem vyplýva z § 3 a § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa judikátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2009, je súd povinný skúmať naliehavý právny záujem v každom prípade, a to aj keď ho žalobca výslovne v žalobe neuvedie. Namietala odklonenie sa prvoinštančného súdu bez odôvodnenia od ustálenej súdnej praxe vyšších súdnych autorít (Krajských súdov a Najvyššieho súdu SR. Nesúhlasila s argumentáciou žalovaného o nemožnosti použiť súdne rozhodnutie ako dôkaz. V kontinentálnom právnom systéme nemajú súdne rozhodnutia právnu záväznosť a preto ich v súdnom konaní možno uplatniť len ako dôkazné prostriedky na preukázanie ustálenej súdnej praxe. Na pojednávanie nebola

riadne predvolaná, preto sa ho nezúčastnila, nebola však pasívna, nie je pravdou, že neznačila dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súdne spisy, o ktorých pripojenie žiadala, nemohla uplatniť pri podaní žaloby ani v replike, pretože sa konali v krátkom časovom okamihu pred konaním pojednávania a nemala k dispozícii zápisnice z pojednávania, preto mohla navrhnúť len pripojenie spisov. Koncentrácia konania nemôže byť uplatňovaná v rozsahu, že poruší jej právo na spravodlivý súdny proces a podľa § 303 CSP súd môže vykonať v spotrebiteľských veciach aj tie dôkazy, ktoré neboli navrhnuté, ak je to nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Absenciu platne dojednaných náležitostí v Zmluve o úvere vyžadovaných zákonom považovala za objektívne preukázanú. Nestotožnila sa s argumentáciou o primeranosti dojednanej odplaty v zmluve o úvere, pretože odplata po súčte všetkých úrokov a poplatkov zo zmluvy a zmluvy o doplnkovej službe dosahuje 90 % poskytnutej istiny úveru. Zmluva o doplnkovej službe nemôže byť samostatnou zmluvou ako vyplýva z jej obsahu. Žalovaný nepreukázal reálne poskytnutie plnenia na základe Zmluvy o doplnkovej službe, napriek dôkaznému bremenu a prvoinštančný súd na túto skutočnosť neprihliadol. S argumentáciou prvoinštančného súdu o nepodmieňovaní uzavretia zmlúv nesúhlasila, pretože je to všeobecná obchodná prax obchodných zástupcov žalovaného.

5. Žalovaný (prostredníctvom pôvodného právneho zástupcu) vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že nespochybňoval aktívnu legitimáciu žalobkyne, ale procesný spôsob uplatňovania práv žalobkyne, ktorý nezohľadňuje individuálny prípad a jeho osobitosti. Namietal žalobkyňou použitú procesne nesprávnu žalobu pre tento prípad. Zotrval na argumentácii neprípustnosti určovacích petítoch podľa § 137 písm. c) a d) CSP. V právnej veci uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2009, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva vo veci prípustnosti určovacej žaloby spotrebiteľa, išlo o prípad, kedy spotrebiteľ nesplatil ani istinu poskytnutého spotrebiteľského úveru, a preto žalobca (spotrebiteľ) nemal inú procesnú možnosť, ako sa domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom určovacej žaloby, uvedené však nie je tento prípad, pretože sa v ňom nerieši skutočná výška dlhu žalobkyne, ktorá nezíska žiadnu predstavu o svojich právach a povinnostiach, petít žaloby predstavuje len niektoré predbežné otázky potrebné na zodpovedanie merita veci. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/251/2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/339/2015. Súdne rozhodnutia nie sú dôkazmi, ak nevypovedajú nič o skutkovej stránke prejednávanej veci, preto ak žalobkyňa chcela predložiť zápisnice z iných súdnych konaní ako dôkazy, nič jej v tom nebránilo. Jej tvrdenie o nedisponovaní zápisníc v čase pojednávania, sú ničím nepodložené a neoveriteľné. Žalobkyňa nebola schopná označiť konania a vysvetliť význam predmetného návrhu v súvislosti s predmetom pojednávanej veci. Popieral, že sa domáha priameho účinku Smernice, pretože žiadal len eurokonformný výklad, ktorý chráni jednotlivé pravidlá pre vytváranie spoločného trhu. Ak by postupoval tak, ako žiada žalobkyňa v súvislosti s náležitosťami podľa § 9 ods. 2 písm. k) (v súčasnosti označené ako písm. l)), nie je mu známe zákonné ustanovenie, podľa ktorého by spotrebiteľ vedel, aká vysoká je jeho celková (mesačná či týždenná) splátka spotrebiteľského úveru, spotrebiteľ by sa nedozvedel, aká časť splátky má pripadať na províziu, aká časť splátky má pripadať na vlastnú daň a aká má byť celková výška splátky. Argumentáciu žalobkyne ohľadne termínu konečnej splatnosti, kedy pojem termín žalobkyňa bez akéhokoľvek vysvetlenia stotožňuje s pojmom dátum, napriek tomu, že Zákon o spotrebiteľských úveroch tieto pojmy rozlišuje, pôsobí nelogicky, pretože ak by podľa zákonodarcu mala byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru uvedená jedine dátumom, v právnom predpise by danú zákonnú náležitosť vyjadril. Možnosti vyjadrenia konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie sú totožné len uvedením dátumu. V uvedených intenciách rozhodol aj Súdny dvor EÚ, ktorý plne rešpektoval spotrebiteľské práva, rovnako ako vnútroštátna právna úprava, ale len neposkytol právnu ochranu absurdnému a nelogickému výkladu, o ktorý sa žalobkyňa snaží s úmyslom spraviť z odplatnej zmluvy zmluvu bezodplatnú. Nie je mu zrejmé, keď žalobkyňa tvrdí neplatnosť Zmluvy o doplnkovej službe, prečo odmenu podľa tejto zmluvy zaraďuje k zložkám odplaty spotrebiteľského úveru, s ktorým argumentom sa prvoinštančný súd riadne vysporiadal. Poukázal na právnu úpravu, ktorá poskytovanie doplnkových služieb výslovne predpokladá (napr. § 2 písm. g), § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Spochybňoval argumentáciu žalobkyne ohľadne zmluvy o poskytnutí služby V., ktorá je pre konanie absolútne nepoužiteľná. Uvedená zmluva nebola medzi sporovými stranami uzavretá a nie je predmetom konania. Žalobkyňa jediným dôkazom nepotvrdila podmieňovanie uzavretia Zmluvy o úvere s uzavretím Zmluvy o poskytnutí služby V. a argumentačne sa utiekla k inému prípadu, ktorý nemá žiaden súvis s týmto prípadom.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom stanovením § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 CSP a contrario a odvolaním napadnutý

rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

8. Záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe predmetnej zmluvy, je vzťahom občianskoprávnym, na ktorý je potrebné aplikovať predpisy občianskeho práva, pričom ide o spotrebiteľskú zmluvu, keďže žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Je teda nepochybné, že uzavretá Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou.

9. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

10. Podľa §137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o:

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

11. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť, bezúročnosť a bezpoplatkovosť sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods. 1 OZ. V súdnej praxi sa žaloby na určenie právnej skutočnosti pripúšťali, ak žalobca preukázal na takomto určenie naliehavý právny záujem.

12. Platný CSP v citovaných zákonných ustanoveniach výslovne upravuje, že žalobou možno požadovať aj to, aby sa autoritatívnym výrokom súdu určilo, že určité právo tu je alebo nie je za podmienky, že je na tom naliehavý právny záujem. V danom prípade bola žaloba podaná už za účinnosti citovaných ustanovení CSP a žalobkyňa sa domáhala nie určenia, či tu právo je alebo nie je, ale aby sa rozhodlo o určenie právnej skutočnosti. Konkrétne žiadala určiť, že Zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. V tomto prípade nejde o určenie, či tu právo je alebo nie je, ale o určenie určitej právnej skutočnosti. Takéhoto určenia sa možno domáhať iba v prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Možnosť podania tejto žaloby podľa zákona je podmienená osobitnou právnou úpravou.

13. Podľa § 11 ods. 4 Zák. č. 129/2010 Z. z., spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

14. Odvolací súd uvádza, že s poukazom na novelizované ustanovenie § 11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podmienka existencie právneho predpisu je teda splnená. Zákonodarca

predmetným ustanovením odstránil nejednotnosť právneho posúdenia a rozhodovaciu činnosť ohľadne určovacích žalôb spotrebiteľov. Okresný súd sa dôkladne nevysporiadal s procesnou zákonnou podmienkou úspešnosti určovacej žaloby a to nedostatkom naliehavého právneho záujmu a svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom názore.

15. K argumentácii o účinku Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd dodáva, že Smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu. Slovenská republika pri implementácii Smernice do Zákona č. 129/2010 Z. z. povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila, pretože nesmela zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Uvedený konflikt medzi Smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a Zákom č. 129/2010 Z. z. však nie je možné riešiť priamou aplikáciou predmetnej smernice. Jednalo by sa o tzv. priamy účinok smernice. Otázka priameho účinku smerníc, konkrétne podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia je riešený v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcov práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok smerníc je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Uvedené právne závery Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach /napríklad rozsudok z 26. februára 1986 vo veci Marshall, rozsudok zo dňa 05. októbra 2004 vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01/. V danom prípade tak priama aplikácia dotknutej smernice na vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom nie je možná.

16. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 2, 3 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy a ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

18. Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

20. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Vo vzťahu k otázke posúdenia platnosti Zmluvy o zabezpečení splátok je podstatné zdôrazniť, že odmena za hotovostné preberanie splátok predstavuje podstatnú časť sumy, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Veriteľ, ale uvedenú odmenu do RPMN nezahŕňa, čo má vplyv na dosiahnutie výšky RPMN v zákonných medziach.

22. Podľa Zmluvy o zabezpečení splátok ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Dôvodom neprijateľnosti poplatku, je jeho netransparentnosť a neprimeraná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu. Uvedený poplatok sa svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a poplatku za službu, pretože v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Jednoznačne ide o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na Zmluvu o úvere, ktorej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. V prípade neuzatvorenia Zmluvy o úvere by bolo bezpredmetné uzatvárať Zmluvu o zabezpečení splátok, nakoľko bez poskytnutia úveru by ani neexistovala povinnosť žalobkyne plniť dlh zo Zmluvy o úvere v splátkach. Z uvedeného vyplýva jednoznačná podmienenosť uzavretia predmetnej Zmluvy.

23. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že Zmluva o zabezpečení splátok je platná a je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

24. Úlohou prvoinštančného súdu bude posúdiť Zmluvu o úvere podľa § 52 a nasl., OZ, preskúmať jej súlad so Zák. č. 129/2010 Z. z. Vyhodnotí dodržanie obsahových náležitostí Zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie rovnako opätovne posúdi platnosť Zmluvy o zabezpečení splátok v zmysle ustanovení OZ.

25. Až po tomto zistení okresný súd opätovne preskúma dôvodnosť žaloby a svoje rozhodnutie náležite zdôvodní tak, aby bolo konkrétne, jednoznačné a zrozumiteľné, teda preskúmateľné, čiže aby spĺňalo zákonné kritéria uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

25. Z uvedených dôvodov preto neostávala odvolaciemu súdu iná možnosť ako odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).